

Berecz András és István előadóestje Magyarkanizsán

„Olykor felszalad bennem a kisördög...”

– Beszélgetés a Kossuth- és Magyar Örökség-díjas énekesrel,
mesemondóval és zenész-táncos fiával –

Néhány évvel ezelőtt már volt alkalmam személyesen is találkozni **Berecz Andrással**. Akkor csak vele, de az interjú azon a találkozón sem maradt el. Ismerősként üdvözlöttük egymást, amikor pénteken a próba után sikerült beszélgetnünk úgy 7-8 percen át.

– **Tisztelettel és szeretettel köszöntelek újra Magyarkanizsán. Ma egy olyan összeállítással jöttetek el hozzánk, aminek a címe *Apja – fia*, de hogy egyértelműsítetek, hogy nem az apja fiáról, hanem apjáról és fiáról is szól az est, közlébiggyesztettetek egy kötőjelet. Mit lát végül is ma este a magyarkanizsai nagydíjéremű?**

– Talán úgy fogalmazhatnék, hogy bemutatjuk azt, mit sikerült átadnom családon belül. Apáról hogyan száll át a fiúra az ének, a mese és ez a hagyományos műveltség. **István** fiam sokat hallgatta az énekeimet, de furulyázni is megtanult. Sokat hallgatta és nézte az édesanyját és táncostársait és őt inkább az fogta meg. Hallgatta a beszédeimet és ő ezt a tudományt mint vőfélyember vitte tovább. Minden valahogy ágazik, bogazik, fejlődik a családon belül, de nem össze-vissza, hanem egy bizonyos rendszerben. Van amit átvett, de olyan is, amit tovább vitt. Talán valami ilyesmiről szól majd a mai magyarkanizsai műsorunk.

– **Azt hiszem ez így is a jó, mert ha ugyanazt csinálnátok, talán nem is lehetne egy egész műsort összeállítani. Így, hogy te ezt, a fiad azt, de van közös is benne, egy kerek egész alakul ki belőle.**

– Hát persze. A legkisebb, érettségi előtt álló fiammal, **Marcival** például szoktunk együtt énekelni. Jó az, nagyon. Szépen énekel, hasonlít a hangja, a hangmagassága, jó a stílusérzéke, úgyhogy vele egyugyanazon dalokban sántikálunk. Marci a színészet felé kacsintgat, jó komikus érzéke van, ha egy embert öt percig hallgat, tíz percig tud beszélni annak jellegzetes tulajdonságairól. Nem tudom, ez bennem meg van-e, de egy kicsit biztosan. A szavakat élükre állítani, a világot görbén visszaadni, ez a bolondos, bohóc hajlam benne is meg bennem is meg van.

– **Van neked egy zongoraművész fiad, sőt egy lányod is. A lány hajlik-e a te művészeted felé?**

– A lányom nagyon szépen énekel. Jelenleg elsősorban a kisunokámnak, **Hangának**, aki egy éves. Akár hiszed, akár nem, már megmutatkozik nála a zenei hajlam. Már lehet tőle hallani dallamtöredékeket, nagyon szépen és szenvedélyesen táncolgat, igaz közben háromszor hanyatt esik, de a lényeg meg van.

– **A ma esti műsornak van-e valami tájjellege, honnan és mit hoztatok el nekünk?**

– Úgy próbáljuk tagolni a műsort, hogy legyen tánc, ének, furulya és délvidéki zenészbartáink, a **Juhász Zenekar** is szót kapjon, egyik betétszám pedig segítse a másikat. Nem tájoltunk, mindenhol van egy kevés. Megpróbáltunk építkezni és úgy néztük, hogy a sűrű felé haladjunk.

– **Gondolom a jóízű humorodat ezúttal sem hagytad otthon, mert a közönség szerintem igencsak számít rá.**

– Kerül majd valami, meglátjuk. Én azt hiszem, hogy elég baj, ha a közönség számít a nevetésre, mert akkor annál kevésbé tud majd nevetni. Legkönnyebb váratlanul megkacagtatni a közönséget. Egyébként az én esetemben az év legszomorúbb napja a szilveszter, mert akkor ki van írva, hogy: ma nevetünk! Én olyankor olyan szomorú szoktam lenni, hogy búvok a földbe, az orromat be tudnám fúrni a földbe, de amikor körülöttem savanyú, szomorú emberek vannak, akkor felszalad bennem a kisördög és addig nem nyugszok, míg meg nem tudom csiklandozni őket, a fültövüket megvakarni, a talpukat kicsit megcsiklandozni, ez ilyen érdekes dolog. Ahol a humort várják, ott egy kicsit nehezebb. Ma este se várjanak semmit, aztán hátha kerül valami.

– **Köszönöm, András, hogy rendelkezésünkre álltál, és a mielőbbi viszontlátás reményében további sok sikert kívánok neked és családodnak!**

Berecz István, aki tulajdonképpen nagyapja után Berecz István András, édesapja (ha még nem tudnák) András István, és ha Istvánnak fia születik, az is András István lesz. Kicsit talán zavaros, de István ad a hagyományokra, főleg amióta az édesapja röp-pályájára állt rá ő maga is.

– **No de mi van, ha lányod születik? – kérdeztük Istvánt kíváncsian.**

– Az is András István lesz!

– **És ha 10 éves korában Istvánnak szólítják majd a lányodat? Nem lesz ciki?**

– Legfeljebb Pistinek vagy Bandinak hívják – teszi hozzá nevetve.

– **Sokan téged is Andrásnak szólítanak.**

– Igen, de nem baj, erre én büszke vagyok, és sohasem érzem azt, amit gyakran megkérdeznek tőlem, hogy nem nehéz így apád árnyékában? Hát nem gondolom én ezt árnyéknak, hanem egy hatalmas ajándéknak, hogy ide pottyantam le.

– **Ez egészen biztosan így van, hiszen végül is te egy önálló művész vagy, aki közös produkcióban lép fel édesapjával, és aki művészetével kiegészíti annak műsorát. Egyúttal csodálatos táncos is vagy, amit bizonyítottál a Fölszállott a páva versenyében is, hiszen 2012-ben megnyerted a szólótánc kategóriát.**

– Örülök, ha úgy látod, hogy hozzá tudok valami értéket tenni ahhoz a világhoz, amit édesapám már 40 éve szedeget és gyűjtöget össze. Nekem, mint táncosnak nagy élmény vele fellépni. Nem csak azért, mert édesapám és valójában ritkán találkozunk, hanem mert más fellépésekkel ellentétben, vele érzem a hatalmát az emberi szónak, azt, hogy a megfelelő helyekről összeszedett történetekkel olyan díszletet, olyan világot pakol a tánc köré, amibe teljesen más belépni. Ha édesapám öt percet is beszél a tánc előtt, érzem, hogy a közönség már be van avatva, valami olyanba, amibe más közönség nincs. Amennyiben megbotlanék és arccal beesnék a színpadra, a

közönség még annak is örülne, hogy jó, milyen jó táncos, mert édesapám olyan jól meg tudja azt a világot jeleníteni hipp-hopp a történetekkel, hogy teljesen más nekem is így táncolni. Két műfaj a miénk, de édesapám otthon van a tánc világában is. Szinte várom, hogy egyszer meglep és táncra perdül. Szerintem jó táncos lenne. Nemrég láttam egy filmet, ahol egy fellábú ember ropta a néptáncot. Az a szép a magyar néptáncban, hogy egy nem biztos mozgású vagy sérült alkatú ember is örömet tudja lelteni benne és örömet tud vele okozni másoknak, mert a magyar néptánc önkifejezés és egyéni szabadság is egyben, amelyben bárki megtalálja a maga lelki egyensúlyát.

– **Az esten furulyázni is fogsz. Bizonyára édesapád énekét kíséred majd, mert gondolom tánc közben nem szoktál furulyázni.**

– Hát az elég bajos lenne! Igen, édesapámat kísérem majd, de mivel a furulyaszó önállóan is megállja a helyét, lesz abból is egy kicsi. Mindenből egy kicsi.

– **A végén azért megkérdezném még, hol tartanak a dolgok: mikor üdvözölhetjük az újabb András István, legyen az fiú vagy lány?**

– Már szinte ott tartunk, úgyhogy nemsokára – felelte büszkén és boldogan.

– **Legyen sok örömtök a kis jövevényben, további sok sikert kívánok, köszönöm a beszélgetést!**

Amint azt írtam is az elején, a beszélgetést a délutáni próba után, a fellépést megelőzően folytattuk. Aztán ami következett, az minden képzeletet felülmúlt: dugig megtelt a színházterem, sokan állva nézték végig Bereczék parádés produkcióját, amiből tényleg nem hiányzott a Berecz Andrásról megszokott ízes beszéd, a gyönyörű népdal, a Juhász Zenekar kiváló zenéje, a káprázatos szólótánc, és persze a jóízű, kacagtató humor sem.

Az Andrással folytatott beszélgetésem után azért megkérdeztem tőle, hogy láthatjuk-e újra a közeljövőben. Egyszerű, de nagyszerű választ adott: A ma este menjen le úgy, ahogy annak lennie kell, aztán majd meglátjuk. Mikor halljuk a hívó szót, mindig szívesen jövünk!

*Bödő Sándor
Fotók: Puskás Károly*